

Wijziging van de Wet ziekenhuisvoorzieningen
(Stb. 1971, 268)

(Wet tot aanpassing van de organisatie van het
College voor ziekenhuisvoorzieningen)

EINDVERSLAG

Nr. 6

De vaste Commissie voor de Volksgezondheid brengt inzake het voorliggend wetsontwerp het navolgende eindverslag uit.

Vele leden waren ook door de memorie van antwoord geenszins overtuigd van de juistheid van het wetsvoorstel. Zagen zij het goed, dan hanteert de Minister twee hoofdargumenten:

de wenselijke zelfstandigheid van het college en het functionele verband met de sociale verzekering.

De financiële zelfstandigheid zou „te zamen met het hier aan verbonden zelfstandig bemannen van het secretariaat de mogelijkheid tot een snellere en doelmatiger uitbouw van het secretariaat van het college” bieden. Betekent dit dat rijksorganen zich per definitie minder snel en minder doelmatig ontwikkelen, zo vroegen deze leden. Of is dat afhankelijk van de ter beschikking gestelde middelen? En vloeien deze wederom niet uitsluitend voort uit de politieke wil van de Regering en Staten-Generaal?

De Minister schrijft: „Deze uitbouw zou indien de wet geen andere mogelijkheden opent moeten geschieden binnen de uiterst beperkte ruimte die de centrale overheid thans slechts heeft.” Is dat een noodlot of hangt deze ruimte af van de wil om belastingmiddelen beschikbaar te stellen, zo informeerden de hier aan het woord zijnde leden.

En anderzijds vroegen zij waarom de ruimte voor premies groter is dan die voor belastingen. Indien de controle op de premiestijging tekortschiet is dat dan niet veeleer een aansporing om deze controle te verscherpen dan om van het gebrek aan controle misbruik te maken?

De door de Minister beoogde zelfstandigheid onttaarde in de ogen van deze leden daarmee in vrijbuitelij. Bovendien wordt zij naar hun mening door de Minister verward met onafhankelijkheid. De taak van het college is volgens hen geen rijkstaak maar bestaat uit advisering aan de desbetreffende rijksinstanties door een onafhankelijk lichaam. Welke is de financiële relevantie van deze mededeling?

Zijn de Raad van State, de Raad van Advies voor de Ruimtelijke Ordening, de Raad van Advies voor het Wetenschapsbeleid, enz. enz. die allen geheel uit rijksmiddelen worden betaald, niet onafhankelijk, zo vroegen zij. En voldoen zij niet aan moderne eisen van democratisering en inspraak, waarvan de Minister hoog opgeeft (memorie van antwoord, blz. 2, linkerkolom bovenaan)? Huldigt hij het principe dat alle advieslichamen waarin (mede) anderen dan rijksambtenaren zitting hebben eigenlijk niet door het Rijk mogen worden betaald?

Vele leden waren erkentelijk voor de constatering dat de verwerping van dit voorstel „tot het creëren van een nieuwe post op de Rijksbegroting” zou moeten leiden. Wat let de Minister wanneer voor de sociale werkvoorziening met een slag f 80 mln. extra wordt uitgetrokken uit 's Rijks middelen, zo vroegen zij. De Minister voegt aan deze constatering de bedenking toe dat „iedere vertraging van dit wetsontwerp een duidelijk gestructureerde financiering naar een onzekere toekomst zou verschuiven”. Deze leden informeerden wat er onduidelijk was aan financiering uit de algemene middelen.

Onduidelijk zou naar de mening van deze leden juist de bekostiging uit het A.W.B.Z.-fonds zijn. Deze is naar het oordeel van de Minister aangewezen „omdat de werkzaamheden van het college uiteindelijk in het bijzonder ten goede komen

aan de sociale verzekering". De toevoeging „in het bijzonder" zal wel niet toevallig zijn, immers ook de particuliere verzekering speelt nog altijd een belangrijke rol. Doch die wordt gesoveerd. De lasten worden in onevenredige mate gelegd op mensen met lage inkomens.

De vergelijking met de Raad voor de Waterstaat en het Rijkswegenfonds gaat volgens de Minister niet op, omdat „deze Raad bemoeienissen heeft met alle waterstaatswerken en niet uitsluitend met de wegen". De hier aan het woord zijnde leden konden hieraan slechts een argument tegen het wetsontwerp ontlennen omdat het college ook bemoeienis heeft met voorzieningen gefinancierd uit andere bronnen dan de A.F.B.Z. De verpleging in algemene ziekenhuizen valt er grotendeels niet onder.

Overigens merkten deze leden op dat de Minister hun vraag naar de financiering van de hoofdafdeling inrichtingswezen van het departement heeft ontweken door een parallel te trekken met de wet inzake de luchtverontreiniging. Welke conclusie trekt hij ten aanzien van genoemde hoofdafdeling, zo vroegen zij.

Ten slotte gaf de memorie van antwoord vele leden, hier aan het woord, aanleiding uit te spreken dat de Minister zelf onderstreept hoe traag de uitvoering van de wet ziekenhuisvoorzieningen op gang is gekomen.

Tussen de aanvaarding in de Tweede Kamer (juni 1970) en de benoeming van de voorzitter van het college (april 1972) is aan de opbouw van het apparaat blijkbaar vrijwel niets gebeurd. Deze leden behielden zich voor hierop bij de openbare behandeling nader uitvoerig in te gaan.

Ongeveer tegelijkertijd met de memorie van antwoord verscheen een advies van de Ziekenfondsraad dat vele leden slechts in hun overtuiging steunden. Zij vroegen de Minister dit advies als bijlage te voegen bij de nota naar aanleiding van het eindverslag. Verder zouden zij gaarne het commentaar van de Minister op dit advies vernemen. De Ziekenfondsraad „acht de financiering van het college ten laste van de algemene middelen voor de hand liggend en aangewezen".

De hier aan het woord zijnde leden vroegen de Minister of deze in het bijzonder op de hierna volgende punten zou willen ingaan:

1. Het oordeel van de raad dat goedkeuring van de begroting en de rekening van het college wordt overgelaten aan de ziekenfondsraad die belast is met het beheer van het A.F.B.Z.

2. De opmerking, dat regels nodig zijn voor het geval het college uitgaven heeft gedaan welke niet in een goedgekeurde

begroting zijn vermeld of waarin de posten van een goedgekeurde begroting zijn overschreden zonder dat voor de bedragen van de overschrijding dekking is gevonden in goedgekeurde suppletoire begrotingen.

3. De eis dat het college de mogelijkheid dient te hebben om in beroep te gaan indien een begroting of een rekening niet wordt goedgekeurd.

4. Een voorstel tot wijziging van de tekst van artikel II. Deze wijziging leek vele leden een redactionele verbetering. Zij nodigden de Minister uit haar bij nota van wijziging in het wetsontwerp aan te brengen.

Vertrouwend dat de bewindsman het bovenstaande voor de openbare behandeling van het onderhavige wetsontwerp schriftelijk zal willen beantwoorden, achtte de commissie de openbare behandeling daarmee voldoende voorbereid.

Aldus vastgesteld 2 november 1972.

VAN LIER
 LAMBERTS
 JONGELING
 VAN LEEUWEN
 VEDER-SMIT
 WOLFF
 DUSARDUIJN
 DOLMAN
 PADT-JANSEN
 WEIJERS
 HEIJMANS
 NOOTEBOOM
 VAN AARDENNE
 BARUCH
 G. M. P. CORNELISSEN
 N. C. DE RUITER.